

Vrienden voor het leven

*Naar het waargebeurde verhaal
van Philippe Pozzo di Borgo*

INHOUD

- Voorwoord | 6
- Vliegen | 8
- Het ongeluk | 10
- In het ziekenhuis | 12
- Abdel | 15
- 's Ochtends | 18
- Béatrice overlijdt | 20
- Abdels jeugd | 21
- Abdel en de vrouwen | 23
- Abdel en de mannen | 25
- Verboden dingen | 27
- Abdel en de kunst | 30
- Geflitst | 32
- Voor de gek gehouden | 35
- Vrouwen voor mij | 37
- Beschermduivel | 39
- Abdels ondernemingsplan | 40
- Verrassing | 44
- Opluchting | 47
- Eindelijk weer vliegen | 49
- Overwinteren in Marokko | 52
- Khadija | 55
- Verjaardag | 57
- Hoe gaat het nu met Philippe en Abdel? | 60
- Boek en film | 61
- Woordenlijst | 62

Voorwoord

Vrienden voor het leven is het waargebeurde verhaal van de Fransman Philippe Pozzo di Borgo. Philippe is een succesvolle zakenman. Hij is dol op geld, succes en avontuur.

Maar op een dag verandert een ongeluk zijn leven. Philippe is ineens geen sportieve, jonge man meer. Hij is verlamd en zit in een rolstoel. Niets kan hij meer zelf. Hij is 42 jaar.

Philippe heeft een boek geschreven over deze moeilijke tijd. Over de pijn, de angst. En over de bijzondere man door wie hij weer zin in het leven krijgt. Het boek heet *Le second souffle*. Dat betekent 'de tweede adem' in het Nederlands. Het boek kwam in 2001 uit.

In 2010 hebben de Franse filmmakers Olivier Nakache en Eric Toledano het boek verfilmd. De film heet *Intouchables*. Dat betekent in het Nederlands 'onaantastbaar'.

Bijna alles wat je in de film ziet, komt uit Philippes boek. Het is dus echt gebeurd. Maar een paar stukjes hebben de filmmakers zelf bedacht. Deze stukjes lees je ook terug in dit boek in eenvoudig Nederlands.

Moeilijke woorden en uitdrukkingen zijn *schuingedrukt*. Ze worden uitgelegd in de woordenlijst op pagina 62.

Vliegen

Ik hou van *paragliden*. Het avontuur. De vrijheid. Honderden keren heb ik al door de lucht gezweefd. Met de auto rijd ik de bergen in. Ik stop op de mooiste plekken.

Ik til mijn scherm omhoog. Op sommige plaatsen drukt de wind het gras plat. Daaraan kan ik zien waar en wanneer ik het beste kan starten. Ik begin te rennen en spring de lucht in.

In de lucht draai ik een rondje. En nog een. En nog een. Ik schreeuw de longen uit mijn lijf. Dan steek ik een sigaret op. Op mijn koptelefoon hoor ik klassieke muziek. Vaak zing ik tijdens het vliegen heel hard mee met een opera.

Ik blijf eindeloos lang boven. Hoger dan alle andere paragliders. Ver boven de bergtoppen. Tussendoor drink ik wat. Ik zuig aan het rietje dat aan mijn helm vastzit. Als ik trek heb, neem ik een hap van mijn chocoladereep.

Ik bereid me voor op de landing en buig voorover. Mijn scherm schiet naar beneden. Ik ga sneller en sneller. Drieduizend meter hoog. Tweeduizend. Duizend. Ik heb alles onder controle.

De landingsplek komt steeds dichterbij. Mijn scherm opent zich verder en ik land zacht op de grond. Als een vlinder op een bloem.

Dan komt de dag dat alles anders is. Ik land zonder te remmen in het gras. Op dat moment weet ik nog niet dat mijn leven nooit meer hetzelfde zal zijn.

Het ongeluk

Ik lig op mijn buik op een helling. Blijkbaar ben ik bewusteloos geweest. Om me heen zie ik mijn vrienden staan. Eentje graaft een gat in het gras, bij mijn neus. Zo kan ik beter ademen. Dan roept hij met zijn *portofoon* medische hulp in. Hij is boos. Het gaat niet zoals hij wil. Iets met een helikopter.

Waarom vraagt iedereen of ik nog kan ademen? Waarom helpt niemand me omhoog? Waarom raakt niemand me aan? Een grassprietje kietelt in mijn neus. Ik nies en moet lachen. Een andere vriend praat raar tegen me. Alsof ik een kind ben. Hij trilt helemaal.

Dan merk ik dat ik me niet kan bewegen. Ik raak weer bewusteloos. Pas door het lawaai van de helikopter schrik ik wakker. Er staat een sterke wind. De helikopter kan nauwelijks stilhangen in de lucht. Een arts en een brandweerman springen naar beneden.

Ik voel niets.

Ze leggen me op een brancard. Boven mij zie ik de lucht en de helikopter.

Langzaam begin ik het te begrijpen.

Iemand gooit een touw vanuit de helikopter naar beneden. Ik roep mijn vriend bij me. Hij moet Béatrice bellen, mijn vrouw. Ze moet weten dat ik van haar houd. Dat ze alles voor mij is. Dat ze mijn leven is. Ik vind het nu al erg dat ze zal huilen. Net als onze twee kinderen en mijn ouders.

Dan geef ik mijn vriend het nummer van mijn secretaresse. Zij moet de afspraken voor de komende dagen afzeggen.

Ik ga met de helikopter de lucht in. Mijn vrienden laat ik achter. Iemand zet een *zuurstofmasker* op mijn gezicht.

In het ziekenhuis

We landen op het dak van het ziekenhuis. Ik word snel door de gangen geduwd. Iedereen zegt van alles tegen me.

‘Genoeg gepraat! We hebben haast’, hoor ik een man zeggen. Het moet de chirurg zijn. Hij zal me opereren. ‘Zijn kans om te overleven is een op vijf’, zegt de chirurg tegen mijn vrouw en mijn ouders. Dan hoor ik lange tijd helemaal niets meer.

Ik kan niet zelf ademen. De artsen sluiten me aan op een machine. Die moet me helpen met ademen. Ze geven me veel medicijnen. Daardoor raak ik in een *kunstmatig coma*. Dat kan niet anders. Want anders vecht mijn lijf tegen de beademingsmachine.

Na een maand word ik wakker gemaakt. Heel langzaam kom ik weer bij. Ze vertellen me dat Béatrice de hele tijd bij me heeft gezeten. Mijn lieve vrouw. Ze heeft me eindeloos verhalen verteld. Ze was er gewoon. Terwijl ze zelf al jaren ziek is. Kanker. En toch heeft ze genoeg kracht om mij te steunen. Ze houdt me in leven.

Maar ik mag nog lang niet naar huis. Een heel jaar verblijf ik in ziekenhuizen en *revalidatiecentra*.

Het ongeluk heeft mijn wervelkolom beschadigd. Vanaf mijn nek naar beneden ben ik verlamd. Alleen mijn hoofd kan ik bewegen. Deze verlamming heet *tetraplegie*.

Ik kan wel praten. Maar mijn armen en benen voel ik niet. Zelfs met ademen heb ik moeite. Want ik voel ook mijn borstspieren niet. Daardoor moet ik anders leren ademen, met mijn *middenrif*. Dat is best moeilijk.

Ik wil niet verlamd zijn. Gehandicapt. Ik kan het niet geloven. Soms denk ik dat ik gek word. Wat heeft mijn leven zo nog voor zin?

Op een nacht wil ik zelfmoord plegen. Maar dat is niet zo makkelijk voor iemand die verlamd is. Ik krijg zuurstof door een slang. Ik wiebel hard met mijn hoofd en het lukt: de slang valt eruit. Maar de machine begint meteen te piepen. Alarm. De verpleegkundigen komen en alles is weer zoals het was.

Alleen door Béatrice lukt het me om een beetje vooruit te kijken. Ze is er altijd voor me. Ze helpt me. En ik doe echt mijn best. Eerst kan ik alleen maar liggen in mijn rolstoel. Bij mijn kin zit een stuurknuppel.